

ปัญหาการบังคับใช้พระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565¹

กานติศา เอียดเต็ม²

จากการศึกษาเกี่ยวกับพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงความหมาย ประวัติความเป็นมา แนวคิด ทฤษฎีและหลักการเกี่ยวข้องกับการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง ซึ่งพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 มีผลใช้บังคับวันที่ 24 มกราคม 2566 เป็นต้นไป กฎหมายใหม่นี้ถือเป็นการปฏิรูปกระบวนการยุติธรรมให้มีความทันสมัยตามหลักสากล โดยการกำหนดให้มีมาตรการพิเศษทางกฎหมายและทางปฏิบัติ เพื่อแก้ไขฟื้นฟู ป้องกัน และการเฝ้าระวังการก่ออาชญากรรมสะท้อนขวัญ สร้างความปลอดภัยให้กับสังคม รวมถึงแก้ไขปัญหาลดการกลับมากระทำความผิดซ้ำอีก โดยการใช้บังคับกับผู้กระทำความผิด 3 กลุ่ม ได้แก่ ความผิดเกี่ยวกับเพศ ความผิดต่อชีวิตและร่างกาย และความผิดฐานเรียกค่าไถ่ โดยการกำหนดให้มีมาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด มาตรการเฝ้าระวังภายหลังพ้นโทษ และมาตรการคุมขังภายหลังพ้นโทษเพื่อป้องกันสังคมและผู้เสียหายจากการกระทำความผิดที่อาจเกิดขึ้นอีก และเพื่อส่งเสริมการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด โดยคำนึงถึงสิทธิและเสรีภาพของผู้ต้องคำสั่งดังกล่าวอย่างเหมาะสม

จากการศึกษาทำให้ทราบว่าพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 ยังไม่ชัดเจน ไม่ครอบคลุมด้วยกันหลายประการ ซึ่งสรุปได้ ดังต่อไปนี้

ปัญหาประการที่หนึ่ง ไม่มีการบัญญัติให้มีผู้มีประสบการณ์ด้านจิตวิทยาหรือจิตเวชศาสตร์ในคณะกรรมการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ

จากบทบัญญัติของมาตรา 8 ที่กำหนดให้มีคณะกรรมการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ จำนวนทั้งสิ้นไม่เกิน 15 คน ประกอบด้วย กรรมการโดยตำแหน่งจำนวน 10 คน และกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมแต่งตั้ง จำนวนไม่เกิน 5 คน ดังนี้

¹บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระ เรื่อง ปัญหาการบังคับใช้พระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธีรนิติ เทพสุเมธานนท์ และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์เรืองยศ แสนภักดี และ รองศาสตราจารย์รัล เล็งวิทา

²นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (ส่วนกลาง) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

กรรมการโดยตำแหน่ง

1) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม	ประธานกรรมการ
2) ปลัดกระทรวงยุติธรรม	รองประธานกรรมการ
3) ปลัดกระทรวงมหาดไทย	กรรมการ
4) อธิบดีกรมการปกครอง	กรรมการ
5) อธิบดีกรมการแพทย์	กรรมการ
6) อธิบดีกรมราชทัณฑ์	กรรมการ
7) อธิบดีกรมสุขภาพจิต	กรรมการ
8) ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ	กรรมการ
9) เลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรม	กรรมการ
10) อัยการสูงสุด	กรรมการ

กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิจำนวนไม่เกิน 5 คน โดยกำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมแต่งตั้ง กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิจากผู้มีความรู้ความสามารถ ความเชี่ยวชาญ หรือมีประสบการณ์เป็นที่ประจักษ์ด้านต่าง ๆ ดังนี้ 1) ด้านกฎหมาย 2) ด้านอาญาวิทยา 3) ด้านทัณฑวิทยา 4) ด้านการบริหารงานยุติธรรม 5) ด้านสังคมวิทยา และมานุษยวิทยา 6) ด้านสังคมสงเคราะห์ 7) ด้านจิตวิทยา 8) ด้านจิตเวชศาสตร์ และ 9) หรือด้านอื่น ๆ ที่เป็น ประโยชน์ต่อการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ

กรณีกรรมการที่มาจากการแต่งตั้งของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมจำนวน 5 คนนั้น กฎหมายไม่ได้ บัญญัติให้ต้องมีผู้มีความรู้ความสามารถ ความเชี่ยวชาญ หรือมีประสบการณ์เป็นที่ประจักษ์ด้านจิตวิทยาและด้าน จิตเวชศาสตร์ร่วมอยู่ด้วยเสมอ ทำให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมอาจแต่งตั้งผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความเชี่ยวชาญ ด้านอื่น โดยไม่แต่งตั้งผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความเชี่ยวชาญจิตวิทยาหรือด้านจิตเวชศาสตร์ โดยผู้มีประสบการณ์ด้าน จิตวิทยาและจิตเวชศาสตร์นั้น เป็นผู้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสภาพจิตใจ และพฤติกรรมของมนุษย์ อีกทั้ง สามารถวิเคราะห์สาเหตุของปัญหา จากสภาพจิตใจอารมณ์และความรู้สึก ตลอดจนมีแนวทางในการรักษา และ แนวทางในการป้องกัน ซึ่งจะต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรม ด้วยเหตุนี้ เห็นควรศึกษาปัญหากรณี กรรมการที่มาจากการแต่งตั้งของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม ควรมีการกำหนดให้มีผู้มีประสบการณ์ด้าน จิตวิทยาหรือจิตเวชศาสตร์ในคณะกรรมการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำร่วมอยู่ด้วยเสมอหรือไม่

ปัญหาประการที่สอง ไม่มีการกำหนดสถานที่คุมขังภายหลังที่มีการพ้นโทษ

มาตรา 34 บัญญัติว่า “ให้กรมราชทัณฑ์เป็นผู้รับผิดชอบในการดำเนินการบังคับตามคำสั่งคุมขังภายหลัง พ้นโทษและให้นำกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับการกักกันตามประมวลกฎหมายอาญามาใช้บังคับโดย อนุโลม

วรรคสอง ผู้ใดถูกคำสั่งให้คุมขังภายหลังพ้นโทษ ให้กรมราชทัณฑ์คุมขังไว้ในสถานที่คุมขังที่มีใช้เรือนจำและจะปฏิบัติต่อผู้ถูกคุมขังเสมือนเป็นผู้กระทำความผิดมิได้”

มาตรการตามกฎหมายฉบับนี้ เกิดขึ้นหลังจากที่ผู้ถูกเฝ้าระวังนั้นพ้นโทษแล้วแต่อยู่ระหว่างคำสั่งคุมขังภายหลังพ้นโทษ ซึ่งได้รับโทษครบตามที่ศาลมีคำพิพากษาแล้ว โดยมาตรการตามกฎหมายไม่ใช่โทษ ฉะนั้นบุคคลที่ถูกมาตรการตามกฎหมายจึงไม่ใช่ผู้ต้องขังที่เป็นนักโทษเด็ดขาด ด้วยเหตุนี้ มาตรา 34 วรรคแรก จึงได้บัญญัติ ให้กรมราชทัณฑ์เป็นผู้รับผิดชอบในการดำเนินการบังคับตามคำสั่งคุมขังภายหลังพ้นโทษและให้นำกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับการกักกันตามประมวลกฎหมายอาญามาใช้บังคับโดยอนุโลม และมาตรา 34 วรรคสอง ซึ่งได้บัญญัติว่าผู้ใดถูกคำสั่งให้คุมขังภายหลังพ้นโทษ ให้กรมราชทัณฑ์คุมขังไว้ในสถานที่คุมขังที่มีใช้เรือนจำและจะปฏิบัติต่อผู้ถูกคุมขังเสมือนเป็นผู้กระทำความผิดมิได้

ตามบทบัญญัติมาตราดังกล่าว มีปัญหาที่ควรทำความเข้าใจว่า ยังไม่มีการกำหนดสถานที่คุมขังไว้ เนื่องจากผู้ถูกคำสั่งให้คุมขังภายหลังพ้นโทษคือ บุคคลที่ได้รับโทษตามคำพิพากษาคืบแล้ว ไม่ได้อยู่ในฐานะนักโทษ สถานที่และวิธีปฏิบัติต่อผู้ถูกคำสั่งให้คุมขังภายหลังพ้นโทษต้องไม่ปฏิบัติเช่นเดียวกับนักโทษเด็ดขาดที่รับโทษจำคุกในเรือนจำ กรณีจึงควรดำเนินการด้วยความระมัดระวัง ซึ่งในปัจจุบันยังไม่มีกำหนดสถานที่ในการคุมขังหลังจากพ้นโทษตามมาตรานี้ไว้ ด้วยเหตุนี้ จึงเห็นควรศึกษาว่าควรกำหนดสถานที่คุมขังว่าเป็นสถานที่ใดไว้หรือไม่

ปัญหาประการสุดท้าย ไม่มีการบัญญัติให้เจ้าพนักงานคุมประพฤติมีอำนาจในการจับ กรณีที่ผู้ถูกเฝ้าระวังภายหลังพ้นโทษรายใดแสดงพฤติการณ์ใกล้จะกระทำความผิด

มาตรา 37 บัญญัติว่า “กรณีมีเหตุอันสมควรเชื่อได้ว่าผู้ถูกเฝ้าระวังจะกระทำความผิดตามที่ระบุไว้ในมาตรา 3 และมีเหตุฉุกเฉิน หากไม่มีมาตรการอื่นใดที่อาจป้องกันมิให้ผู้ถูกเฝ้าระวังกระทำความผิดดังกล่าวได้ เมื่อพนักงานอัยการร้องขอ ศาลอาจสั่งคุมขังฉุกเฉินผู้ถูกเฝ้าระวังได้ไม่เกินเจ็ดวันนับแต่วันที่ศาลมีคำสั่ง”

มาตรา 38 บัญญัติว่า “ถ้าปรากฏเหตุตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 37 ให้พนักงานคุมประพฤติเสนอความเห็นต่อพนักงานอัยการเพื่อพิจารณาขึ้นคำร้องต่อศาลในท้องที่ที่ผู้ถูกเฝ้าระวังมีที่อยู่หรือท้องที่ที่พบตัวผู้ถูกเฝ้าระวังขอให้ศาลมีคำสั่งคุมขังฉุกเฉิน

ก่อนที่ศาลจะมีคำสั่งตามวรรคหนึ่ง ให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจจับผู้ถูกเฝ้าระวังตามมาตรา 78 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา แต่ห้ามควบคุมผู้ถูกจับเกินกว่าสี่สิบแปดชั่วโมงนับแต่เวลาที่ผู้ถูกจับมาถึงที่ทำการของพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ และเมื่อศาลมีคำสั่งคุมขังฉุกเฉินผู้ถูกเฝ้าระวังแล้ว ให้กรมราชทัณฑ์นำตัวผู้ถูกเฝ้าระวังไปคุมขังฉุกเฉินตามคำสั่งศาลต่อไป กรณีเช่นนี้ไม่ทำให้คำสั่งตามมาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษสิ้นผลไป และให้ดำเนินการตามมาตรการเฝ้าระวังดังกล่าวต่อไปภายหลังพ้นจากการคุมขังฉุกเฉิน

หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการทำความเห็นของพนักงานคุมประพฤติและการพิจารณาขึ้นคำร้องของพนักงานอัยการตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวงหรือข้อบังคับของอัยการสูงสุด แล้วแต่กรณี”

ข้อบังคับของประธานศาลฎีกา ว่าด้วยหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการกำหนดมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2566 ข้อ 3 ในบังคับนี้ “ผู้ถูกเฝ้าระวัง” คือนักโทษเด็ดขาดซึ่งศาลมีคำสั่งให้ใช้มาตรการเฝ้าระวัง ซึ่งตามมาตรา 26 กำหนดให้พนักงานคุมประพฤติตามกฎหมายว่าด้วยการคุมประพฤติเป็นผู้รับผิดชอบในการดำเนินการตามคำสั่งศาล พนักงานคุมประพฤติจึงมีหน้าที่ในการสืบเสาะและพินิจ และการคุมความประพฤติผู้ถูกคุมความประพฤติให้ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ตามคำสั่งหรือหนังสือแจ้งของศาล

ตามมาตรา 37 เมื่อผู้ถูกเฝ้าระวังภายหลังพ้นโทษรายใดมีพฤติการณ์ใกล้ที่จะกระทำความผิดตามที่ระบุไว้ในมาตรา 3 และไม่มีมาตรการอื่นใดที่จะยับยั้งได้ ศาลอาจออกคำสั่งคุมขังฉุกเฉินเป็นเวลาไม่เกิน 7 วัน ด้วยเหตุนี้มาตรา 38 วรรคแรก จึงกำหนดให้พนักงานคุมประพฤติเสนอความเห็นต่อพนักงานอัยการเพื่อพิจารณาขึ้นคำร้องต่อศาลในท้องที่ที่ผู้ถูกเฝ้าระวังมีที่อยู่หรือท้องที่ที่พบตัวผู้ถูกเฝ้าระวัง เพื่อขอให้ศาลมีคำสั่งคุมขังฉุกเฉิน ในกรณีที่ปรากฏเหตุตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 37 และมาตรา 38 วรรคสอง กำหนดว่า ก่อนที่ศาลจะมีคำสั่งคุมขังฉุกเฉิน พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจจับผู้ถูกเฝ้าระวังตามมาตรา 78 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา แต่ห้ามควบคุมผู้ถูกจับเกินกว่า 48 ชั่วโมง นับแต่เวลาที่ผู้ถูกจับมาถึงที่ทำการของพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ และเมื่อศาลมีคำสั่งคุมขังฉุกเฉินผู้ถูกเฝ้าระวังแล้ว ให้กรมราชทัณฑ์นำตัวผู้ถูกเฝ้าระวังไปคุมขังฉุกเฉินตามคำสั่งศาลต่อไป กรณีเช่นว่านี้ไม่ทำให้คำสั่งตามมาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษสิ้นผลไป และให้ดำเนินการตามมาตรการเฝ้าระวังดังกล่าวต่อไปภายหลังพ้นจากการคุมขังฉุกเฉิน

กรณีเช่นว่านี้ ทำให้มีประเด็นที่ต้องพิจารณาว่า ถ้าผู้ถูกเฝ้าระวังรายใดมีพฤติการณ์ใกล้ที่จะกระทำความผิดแล้ว กำหนดให้พนักงานคุมประพฤติเสนอความเห็นต่อพนักงานอัยการเพื่อพิจารณาขึ้นคำร้องต่อศาลในท้องที่ที่ผู้ถูกเฝ้าระวังมีที่อยู่หรือท้องที่ที่พบตัวผู้ถูกเฝ้าระวัง แต่ตามมาตรา 38 วรรคสอง กำหนดว่าให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจจับผู้ถูกเฝ้าระวังตามมาตรา 78 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เมื่อตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. 2565 ไม่ได้กำหนดให้พนักงานคุมประพฤติเป็นพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ และตามพระราชบัญญัติคุมประพฤติ พ.ศ. 2559 ก็มิได้กำหนดให้พนักงานคุมประพฤติดำเนินการจับกุมบุคคลใดได้ตามกฎหมาย

ตามบทบัญญัติมาตราดังกล่าว มีปัญหาที่ควรทำการศึกษาว่า เมื่อพนักงานคุมประพฤติไปพบเหตุการณ์ตามมาตรา 37 พนักงานคุมประพฤติจึงไม่มีอำนาจในการจับได้ โดยต้องเสนอความเห็นต่อพนักงานอัยการ เพื่อ

ขอให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจทำการจับผู้ถูกเฝ้าระวังได้ หากเข้ากรณีตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาตามมาตรา 78 ด้วยเหตุนี้ เห็นควรศึกษาว่า เจ้าพนักงานคุมประพฤติควรมีอำนาจในการจับหรือไม่

จากการศึกษาค้นคว้า พระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศ หรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 ผู้ศึกษาพบว่า มีข้อเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

1. ปัญหาไม่มีการบัญญัติให้มีผู้มีประสบการณ์ด้านจิตวิทยาหรือจิตเวชศาสตร์ในคณะกรรมการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ

ผู้ศึกษาเสนอแก้ไขเพิ่มเติม พระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 มาตรา 8 จากเดิมที่บัญญัติว่า

“ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า “คณะกรรมการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ” ประกอบด้วย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม เป็นประธานกรรมการ ปลัดกระทรวงยุติธรรม เป็นรองประธานกรรมการ ปลัดกระทรวงมหาดไทย อธิบดีกรมการปกครอง อธิบดีกรมการแพทย์ อธิบดีกรมราชทัณฑ์ อธิบดีกรมสุขภาพจิต ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ เลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรม อัยการสูงสุด และกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้มีความรู้ความสามารถ ความเชี่ยวชาญ หรือมีประสบการณ์เป็นที่ประจักษ์ ด้านกฎหมาย ด้านอาชญาวิทยา ด้านพันธุวิทยา ด้านการบริหารงานยุติธรรม ด้านสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา ด้านสังคมสงเคราะห์ ด้านจิตวิทยา ด้านจิตเวชศาสตร์ หรือด้านอื่น ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำจำนวนไม่เกินห้าคน เป็นกรรมการ”

แก้ไขเพิ่มเติมข้อความ ดังนี้

“ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า “คณะกรรมการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ” ประกอบด้วย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม เป็นประธานกรรมการ ปลัดกระทรวงยุติธรรม เป็นรองประธานกรรมการ ปลัดกระทรวงมหาดไทย อธิบดีกรมการปกครอง อธิบดีกรมการแพทย์ อธิบดีกรมราชทัณฑ์ อธิบดีกรมสุขภาพจิต ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ เลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรม อัยการสูงสุด และกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้มีความรู้ความสามารถ ความเชี่ยวชาญ หรือมีประสบการณ์เป็นที่ประจักษ์ ด้านกฎหมาย ด้านอาชญาวิทยา ด้านพันธุวิทยา ด้านการบริหารงานยุติธรรม ด้านสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา ด้านสังคมสงเคราะห์ ด้านจิตวิทยา ด้านจิตเวชศาสตร์ หรือด้านอื่น ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำจำนวนไม่เกินห้าคน ซึ่งต้องประกอบด้วยผู้มีความรู้ความสามารถ ความเชี่ยวชาญ หรือมีประสบการณ์เป็นที่ประจักษ์ด้านจิตวิทยาและด้านจิตเวชศาสตร์ ด้านละ ไม่น้อยกว่าหนึ่งคนเป็นกรรมการ”

2. ปัญหาไม่มีการกำหนดสถานที่คุมขังภายหลังที่มีการพ้นโทษ

ผู้ศึกษาเสนอแก้ไขเพิ่มเติม พระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 มาตรา 34 วรรคสอง จากเดิมที่บัญญัติว่า

“ผู้ใดถูกคำสั่งให้คุมขังภายหลังพ้นโทษ ให้กรมราชทัณฑ์คุมขังไว้ในสถานที่คุมขังที่มีใช้เรือนจำและจะปฏิบัติต่อผู้ถูกคุมขังเสมือนเป็นผู้กระทำความผิดมิได้”

แก้ไขเพิ่มเติมข้อความ ดังนี้

“ผู้ใดถูกคำสั่งให้คุมขังภายหลังพ้นโทษ ให้กรมราชทัณฑ์คุมขังไว้ในสถานที่คุมขังที่จัดตั้งสถานที่คุมขังตามพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งมีลักษณะในทำนองเดียวกับบ้านพักเด็กและครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์และจะปฏิบัติต่อผู้ถูกคุมขังเสมือนเป็นผู้กระทำความผิดมิได้”

3. ปัญหาไม่มีการบัญญัติให้เจ้าพนักงานคุมประพฤติมีอำนาจในการจับ กรณีที่ผู้ถูกเฝ้าระวังภายหลังพ้นโทษรายใดแสดงพฤติการณ์ใกล้จะกระทำความผิด

พระราชบัญญัติมาตรการป้องกันกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 มาตรา 38 จากเดิมที่บัญญัติว่า

“ถ้าปรากฏเหตุตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 37 ให้พนักงานคุมประพฤติเสนอความเห็นต่อพนักงานอัยการเพื่อพิจารณาขึ้นคำร้องต่อศาลในท้องที่ที่ผู้ถูกเฝ้าระวังมีที่อยู่หรือท้องที่ที่พบตัวผู้ถูกเฝ้าระวังขอให้ศาลมีคำสั่งคุมขังฉุกเฉิน

ก่อนที่ศาลจะมีคำสั่งตามวรรคหนึ่ง ให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจจับผู้ถูกเฝ้าระวังตามมาตรา 78 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา แต่ห้ามควบคุมผู้ถูกจับเกินกว่าสี่สิบแปดชั่วโมงนับแต่เวลาที่ผู้ถูกจับมาถึงที่ทำการของพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ และเมื่อศาลมีคำสั่งคุมขังฉุกเฉินผู้ถูกเฝ้าระวังแล้ว ให้กรมราชทัณฑ์นำตัวผู้ถูกเฝ้าระวังไปคุมขังฉุกเฉินตามคำสั่งศาลต่อไป กรณีเช่นว่านี้ไม่ทำให้คำสั่งตามมาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษสิ้นสุดไป และให้ดำเนินการตามมาตรการเฝ้าระวังดังกล่าวต่อไปภายหลังพ้นจากการคุมขังฉุกเฉิน

หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการทำความเห็นของพนักงานคุมประพฤติและการพิจารณาขึ้นคำร้องของพนักงานอัยการตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวงหรือข้อบังคับของอัยการสูงสุด แล้วแต่กรณี”

ผู้ศึกษาเสนอให้เพิ่มเติมข้อความในมาตรา 5 ของพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 ดังนี้

มาตรา 5 ในพระราชบัญญัตินี้

“พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ” หมายความว่ารวมถึง พนักงานคุมประพฤติ ตามพระราชบัญญัติคุมประพฤติ พ.ศ. 2559

เอกสารอ้างอิง

จุฑามาศ จำปาทอง. “บทวิเคราะห์ร่างพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันและระงับการกระทำความผิดซ้ำใน
ในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ.” สำนักวิชาการ สำนักงานเลขาธิการ
วุฒิสภา, (ฉบับที่ 08 มกราคม 2565): ก.

ปกป้อง ศรีสนิท. “แนวทางการปรับปรุงกฎหมายเพื่อป้องกันอันตรายจากผู้กระทำความผิดหรือ
ผู้พ้นโทษที่มีพฤติกรรมเป็นภัยต่อสังคมระยะที่ 1.” วารสารนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์ 504, (ธันวาคม 2564): 504-531.